

[Socialministeren]

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at løsningen af beskæftigelsesproblemet ikke normalt skal knyttes sammen med konkrete ændringer i sociallovgivningen, men derimod anskues ud fra en mere generel synsvinkel. Jeg henviser her til regeringens beskæftigelsesplan, som det i øvrigt ikke skulle være nødvendigt at komme nærmere ind på ved denne lejlighed.

Dog et enkelt punkt, hvor vi netop fandt tilstrækkelig tungtvejende grunde til at fravige ovennævnte princip, skal fremdrages, og det er den midlertidige forhøjelse af refusionsprocenten på hjemmehjælp, som gennemførtes som led i beskæftigelsesplanen. Når vi gik ind for særlig høj refusionssats for hjemmehjælp, var det med det dobbelte sigte at gribe direkte ind i beskæftigelsessituationen og samtidig i højere grad motivere kommunerne til at satse på hjemmehjælp fremfor de andre ydelser, som hjemmehjælp kan erstatte, f. eks. i en vis udstrækning ophold på plejehjem. Hermed siger jeg også, at jeg ikke tror, at en generel forhøjelse af refusionssatsen i bistandsloven, forudsat i øvrigt at det var forsvarligt at gå ind for en sådan forhøjelse, ville have samme virkning.

Der er endvidere foreslået en ophævelse af socialministerens bemyndigelse til at fastsætte maksimumsgrænser for størrelsen af de refusionsberettigede udgifter. Hertil kan jeg sige, at der jo allerede er sket en ophævelse af maksimumsgrænserne for så vidt angår plejehjemmene. Også det skete som et led i beskæftigelsesplanen.

Spørgsmålet om også at ophæve maksimumsgrænserne på dagsinstitutionsområdet blev ligeledes overvejet i forbindelse med udarbejdelsen af regeringens beskæftigelsesplan, men man fandt det dog ikke hensigtsmæssigt også at ophæve disse grænser i denne sammenhæng.

Under hensyn til de fordele af pædagogisk og beskæftigelsesmæssig art, en eventuel ophævelse af disse maksimumsgrænser vil medføre, er jeg imidlertid indstillet på, at der arbejdes videre med spørgsmålet i socialministeriet. Men jeg må afvise lovforslaget i dets foreliggende form.

Inge Fischer Møller (S):

I forlængelse af de bemærkninger, socialministeren er kommet med, har jeg på socialdemokratiets vegne ikke ret meget at tilføje.

Vedrørende plejehjemspladserne har socialministeren været inde på de foranstaltninger, der er foretaget vedrørende udvidelse af hjemmehjælpen. Det er en god ting.

Umiddelbart kan jeg godt forstå kommunisternes forslag vedrørende ophævelse af maksimumsgrænserne på daginstitutionsområdet. Det er ingen hemmelighed, at mange står på venteliste til daginstitutioner, men spørgsmålet er, om man skal tage denne problematik ind i den aktuelle arbejdsløshedssituation. Jeg er godt klar over, at der løbende er en diskussion om, at kvinder bliver frataget deres institutionsplads i en arbejdsløshedsperiode og på denne måde kommer i vanskeligheder, fordi de ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Efter gældende lov må kommunerne ikke administrere loven på denne måde, og jeg er derfor enig med socialministeren i, at der skal arbejdes videre med spørgsmålet i socialministeriet. I den socialdemokratiske folketingsgruppe ser vi hen til et resultat af disse overvejelser og håber ikke, det varer længe, før et resultat foreligger.

Ligesom socialministeren skal jeg afvise kommunisternes lovforslag i dets foreliggende form.

Wissing (FP):

Dette lovforslag, der tager sigte på at forøge statens direkte andel af udgifterne ved driften af daginstitutioner og plejehjem, må betegnes som et forsøg på at centralisere styrelsen af den sociale forsyning. Ganske vist står der i bemærkningerne til lovforslaget, at det skal være et incitament for kommunerne til at etablere flere sociale foranstaltninger, men med socialstyrelsens påbud til en række kommuner om at oprette daginstitutioner in mente er det næppe forkert at gætte på, at lovforslaget også har andre motiver, nemlig at forstærke mulighederne for at diktere kommunerne, hvad de efter kommunistisk opfattelse skal ofre på den sociale bistand.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår endvidere, at der stadig væk er en enorm mangel på pladser i daginstitutioner og på plejehjem, hvilket vi fra fremskridtspartiets side ikke kan være enige i. Vi mener nemlig